

Foråret i år har budt på næsten alle typer af vejr. Ligesom man troede, at nu var det her, kunne næste dag byde på slud og ekstrem lave temperaturer. Men nu er det maj og landskabet skifter karakter, alt bliver grønt og frodigt, læhegnenes træer står snart i blomst og rapsen er så gul, som kun den kan være det.

Maj måned og bukkejagten er for, ihvertfald riffeljægeren, årets højdepunkt. Mange har været ude at sondere terrænet de sidste aftener, og man er klar til premieren. Forventningens glæde er en ikke uvæsentlig del af det at være jæger. Og de er der bukkene, her i det midtveyselske er bestanden af råvildt stadig stærk og sund, de ældre bukke er forlængst færdigfejede, men lidt atypisk i år synes jeg at dyrene gik sammen i spring meget længere end sædvanligt. Her omkring op til 15 dyr sammen i den første uge af maj.

For os hundeførere er bukkejagten også en enestående tid, og kikker jeg tilbage på sidste år, var det kendetegnende ved mange opgaver jævnt fordelt over hele perioden, selvfølgelig mest hektisk de første dage. Et enestående samarbejde med kollegerne her omkring om løsning og fordeling af opgaverne, og den næsten uforklarlige følelse når en eftersøgning, som vi havde arbejdet længe på, endte til alles tilfredshed. Det er noget af det jeg ser frem til, uden tvivl mere end det at komme ud med riflen. I år falder premieren i forbindelse med Kristihimmelfartsdag, og mange jægere har uden tvivl taget et par dage fri, så der bliver mulighed for en hel lille bukkejagtsferie. Det vil sikkert give travlhed for os, og mange spændende udfordringer sammen med hunden venter forude.

Knæk og bræk til jægerne og ikke mindst til hundeførerne med den kommende sæson.

Erik V. Stokbro.